

ме. Този промеждутъкът от два месеца е запълнен със няколко събития, които имаха значително влияние върху отношенията на бившия редактор и су-редакторът на починалата „Независимост“. Всички знаеха, че печатницата „Свобода“ е не лична Каравелова собственост, а комитетска — организационна. Моралът на всяка една революция възлага върху личностите дълговетъ, а наличността върху дѣлото. Но съ напускане досегашните си занятия, сир. дѣлото на революцията, Каравеловъ не мислил да прѣхвърли „своята“ собственост върху своите наследници, по простата причина, че той се ималъ за „монополистъ“ на всичко и защото месецъ слѣдъ своята изповѣдь, Каравеловъ далъ доказателства за своето благоразумие — той започналъ да издава „полезни книжки“ съ нравоучително съдържание, захраналъ да учи революционеритѣ, какъ да съятъ рѣпа и какъ да отглеждатъ буби. Отишелъ Каравеловъ при „старитѣ“ и образувалъ съ тѣхъ партия, върху която, по духътъ на по-рано цитирания членъ отъ „Уставътъ“, виснеше смъртна присѣда! Това не би било още голѣма бѣда, ако Каравеловъ се ограничеше отъ врѣме на врѣме да пуска по една—двѣ страници, въ които да доказва ползитѣ отъ знанието. Но бившиятъ редакторъ на „Независимостъ“, слѣдъ като обсебилъ комитетската собственост, и съ това прѣчилъ на революцията да има свой печатенъ органъ, отнесълъ печатницата при старитѣ, пакъ захваналъ да издава и вѣстникъ Знание, който не билъ съ революционеритѣ, слѣдователно — билъ противъ революцията. Бившитѣ неприятели захванали да се коткатъ около Каравелова. Тѣ виждали въ неговото падане тържество на своитѣ принципи, правотата на които „Независимостъ“ най-много успоряваше. „Знание“ захваналъ да пише за занаяти, за индустриаленъ напрѣдъкъ, за пощитѣ, за ползитѣ отъ изучаването на . . . нищо. Всички собственици